

Broj: X-KŽ-06/276
Sarajevo, 17.03.2009. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, sastavljenom od sudije Hilme Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Nedžada Popovca i Dragomira Vukoje, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Lejle Fadilpašić, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Muhameda Kurdića, zbog krivičnog djela Porezna utaja iz člana 210. stav 3. u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući o žalbi braniteljice optuženog, advokata Advije Hodžić, od 23.10.2008. godine, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine broj X-K-06/276 od 01.09.2008. godine, na sjednici održanoj u prisustvu optuženog, njegove braniteljice, advokata Hodžić Advije i Šuškić Ismeta, tužitelja Tužilaštva Bosne i Hercegovine, na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku BiH (ZKP BiH), dana 17.03.2009. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba braniteljice optuženog Kurdić Muhameda, advokata Hodžić Advije, pa se presuda Suda BiH broj X-K-06/276 od 01.09.2008. godine **potvrđuje u cijelosti**.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Suda BiH broj X-K-06/276 od 01.09.2008. godine optuženi Kurdić Muhamed oglašen je krivim da je na način opisan u izreci navedene presude počinio krivično djelo Porezna utaja iz člana 210. stav 3. u vezi sa članom 54. KZ BiH.

Za navedeno krivično djelo sud mu je izrekao kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i šest mjeseci, a na osnovu člana 110. i 111. KZ BiH od optuženog je oduzeta imovinska korist u iznosu od 599.418,43 KM, što predstavlja utvrđenu visinu utajenog poreza.

U skladu sa članom 188. stav 1. u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP BiH, optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, čiju će visinu sud odrediti naknadno.

Protiv navedene presude žalbu je izjavila braniteljica optuženog, advokat Hodžić Advija, zbog odluke o izrečenoj krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće istu uvaži i preinači prvostepenu presudu na način da optuženom izrekne blažu sankciju.

U žalbi se navodi kako je, prema mišljenju odbrane, prvostepeno vijeće optuženom prestrogo odmjerilo kaznu za počinjeno krivično djelo ne cijeneći u dovoljnoj mjeri sve olakšavajuće okolnosti koje prate ličnost optuženog, dajući pri tome mali značaj okolnostima kao što su porodično stanje optuženog, njegova nezaposlenost, teška materijalna situacija, te gotovo nikakva stručna osposobljenost za rukovođenje firmom.

Imajući u vidu da je od optuženog oduzeta imovinska korist pribavljena krivičnim djelom, odbrana smatra da se svrha kažnjavanja mogla postići i sa daleko blažom krivičnopravnom sankcijom.

Tužilac Tužilaštva BiH je dostavio odgovor na žalbu u kojem je osporio navode iz iste, ističući kako je za krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim propisana kazna zatvora najmanje tri godine.

Imajući u vidu da je optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od četiri godine i šest mjeseci, tužilac smatra da je sud adekvatno cijenio sve olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, te iz navedenih razloga predlaže da Apelaciono vijeće žalbu optuženog odbije kao neosnovanu i u cijelosti potvrdi prvostepenu presudu.

Apelaciono vijeće Suda BiH je na osnovu člana 304. ZKP BiH, 17.03.2009. godine održalo javnu sjednicu kojoj su prisustvovali tužilac Ismet Šuškić, optuženi lično te njegova braniteljica Hodžić Advija.

Braniteljica optuženog je ukratko izložila žalbu, te u cijelosti ostala kod navoda i prijedloga iznesenih u ranije podnesenoj žalbi, sa čim se saglasio i optuženi.

Tužilaštvo BiH je ostalo kod navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, Apelaciono vijeće je odlučilo kao u izreci iz razloga koji slijede.

Neosnovano se u žalbi braniteljice optuženog navodi da je prvostepeno vijeće optuženom prestrogo odmjerilo kaznu za krivično djelo za koje ga je oglasilo krivim, ne dajući dovoljno značaja olakšavajućim okolnostima koje prate ličnost optuženog.

Naime, prvostepenom presudom optuženi Kurdić Muhamed oglašen je krivim za kvalifikovani oblik krivičnog djela Porezne utaje iz člana 210. stav 3. KZ BiH učinjenog kao produženo krivično djelo, nakon što je u toku prvostepenog postupka

utvrđeno da je u periodu od 03.03.2004. godine do 31.12.2005. godine na način opisan u izreci presude izbjegao plaćanje davanja propisanih poreskim zakonodavstvom u visini od 599.418,43 KM.

Prilikom odmjeravanja kazne za navedeno krivično djelo prvostepeno je vijeće u obzir uzelo kako otežavajuće, tako i olakšavajuće okolnosti, te konačno našlo da je kazna zatvora u trajanju od četiri godine i šest mjeseci adekvatna kako težini krivičnog djela, tako i ličnosti učinioca.

Suprotno žalbenim navodima, prvostepeni je sud prilikom izbora vrste i visine krivičnopravne sankcije, na adekvatan način cijenio sve olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, pa tako i njegovu porodičnu situaciju (činjenicu da je oženjen i otac troje djece), kao i to da je lošeg imovnog stanja i nezaposlen, međutim istima nije dao značaj kakav bi odbrana htjela, odnosno nije našao da bi iste opravdale izricanje blaže kazne od one koja je prvostepenom presudom i izrečena.

Ovakav zaključak u potpunosti podržava i ovo vijeće posebno imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o teškom krivičnom djelu sa propisanom kaznom zatvora od najmanje tri godine (a najviše dvadeset godina) koje je optuženi počinio kao produženo krivično djelo, odnosno kontinuirano u periodu od 03.03.2004. godine do 31.12.2005. godine.

Iznos utajenog poreza, kako to i prvostepeno vijeće pravilno ističe, gotovo tri puta premašuje iznos od 200.000,00 KM koji predstavlja minimum utajenog poreza koji je potreban da bi se ispunila obilježja iz stava 3. člana 210. KZ BiH.

Osim toga, optuženi je i ranije osuđivan, i to za krivično djelo prijevare iz člana 282. stav 1. KZ FBiH za koje mu je izrečena uvjetna osuda, dakle samo prijetnja kaznom, dok je u vrijeme trajanja prvostepenog postupka protiv njega vođen još jedan postupak pred Opštinskim sudom u Bijeljini zbog krivičnog djela poslovne prijevare.

Nestručnost optuženog za vođenje firme na koju se branilac u žalbi također poziva, ne može biti uzeta u obzir kao olakšavajuća okolnost, budući da je isti momentom osnivanja firme, što je bio njegov dobrovoljan čin, bio i morao biti svjestan činjenice da odgovara za njeno zakonito poslovanje, te se njegove profesionalne kvalitete i eventualna onesposobljenost za obavljanje zadataka i ispunjavanje zakonskih obaveza koje je na sebe preuzeo ni u kojem slučaju ne mogu uzeti u obzir kao okolnosti koje bi prilikom odmjeravanja kazne mogle biti okarakterisane kao olakšavajuće.

Imajući u vidu sve navedene okolnosti, Apelaciono vijeće smatra da je prvostepeni sud na adekvatan način cijenio sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti na strani optuženog, te da je istima prilikom odmjeravanja kazne dao odgovarajući značaj.

Iz gore navedenih razloga je, i prema ocjeni ovog vijeća, izrečena zatvorska kazna od četiri godine i šest mjeseci adekvatna kako stepenu krivične odgovornosti optuženog,

pobudama iz kojih je djelo učinio, jačini povrede zaštićenog dobra, kao i ranijem životu učinitelja i njegovim osobnim prilikama, a žalbeni prigovori kojima se ukazuje suprotno, u cijelosti neosnovani.

S obzirom na navedeno, a na osnovu člana 310. stav 1. u vezi sa članom 313. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar:

Lejla Fadilpašić

Predsjednik vijeća

Sudija:

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.